

Autor: Orkyniosdrymos

„Lavr“ z Červenobílých ve své *zdařilé reflexi Evolova díla Směrnice* vybízí k diskusi. Tuto pobídku s radostí přijímám, přejdeme tedy rovnou k věci.

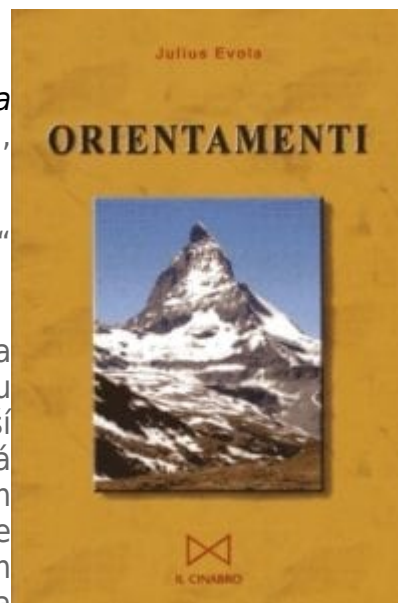
Méně závažný bod představuje výtku k užívání pojmu „levice“ pro označení nepřitele.

S námitkou bezesbytku souhlasím, vzhledem k dílu je však třeba si uvědomit následující: **Směrnice** v předložené podobě jsou bezmála pětáctyřicet roků starý text vycházející z reality tehdejší Itálie. Jinak řečeno to znamená, že hledat v nich jakákoli „hotová řešení“ pro naši situaci nelze! Směrnice jsou nedocenitelným zdrojem idejí, je ale třeba je spatřovat na úrovni principů, ne jejich konkrétních, dobou podmíněných projevů. Na to jsem ostatně upozornil již v předmluvě knihy. Otázka definice a pojmenování nepřitele je dnes zcela namístě, její řešení musíme každopádně hledat jinde než ve Směrnicích. [1]

Nesrovnatelně podstatnější problém představuje soubor následujících otázek: pro koho vlastně Směrnice jsou, mohou naši lidé oněm brutálním nárokům vůbec dostát, jsou jedinou možnou cestou k úspěchu? Odpověď tu musí být nutně komplexní, nelze vytrhnout jedinou otázku a dát na ni uspokojivou odpověď.

Prvně si vyjasněme jedno. Směrnice nejsou návodem k uchopení moci, nejsou volebním programem, nejsou ani mobilizačním textem, který by měl být něčemu takovému v úzkém smyslu předehrou. Zcela jinak, Směrnice jsou především *popisem stavu*, při kterém teprve by mělo smysl nad takovýmito záležitostmi dále uvažovat. A nejde tu pouze o praktické aspekty politického boje – politický voják bez disciplíny a dalších vlastností je opravdu k ničemu –, nýbrž i o cíl a význam veškerého snažení: teprve takto založení lidé mohou skutečně chtít něco jiného než zasednout do poslaneckých lavic a čerpat výhody či uspokojovat svoji touhu po moci. Viděno tímto prismalem Směrnice nepochybně *jedinou možnou cestou* k úspěchu jsou. Pokud bychom však úspěch poměřovali politickými zisky bez další kvality, je zde probírané dílo bezcenné.

Je samozřejmé, že takovéto požadavky jsou dnešku velice vzdáleny, přičemž gravitace moderního světa je opravdu silná. Proto musíme mířit vysoko, chceme-li uspět – asi jako když při střelbě přičítáme náměr dle vzdálenosti terče. O možnosti dosahovat trvale ideálu si iluze neděláme, stejně tak si je ovšem neděláme o výsledcích snahy bez velkých ideálů. Tedy k tomu, zda je pro úspěch nutné dostát brutálním požadavkům: pravděpodobně ne, není nutné je bezchybně naplňovat, je však nutné o ně v každém momentu boje i života usilovat.

Julius Evola –
Orientamenti

Takovéto vyjasnění na žádný pád nesmí sloužit k ospravedlňování vlastních selhání.

A pro koho Směrnice jsou? Dostáváme se tu na úroveň metafyziky, racionalizující odpověď je nemožná. Toto dílo je určeno těm, kteří – slovy klasika – „mají uši pro tuto hudbu“. Konkrétněji by pak lze uvažovat o dvou různých případech. První, v případě člověka obdařeného potenciálem – oněma „ušima“ – by Směrnice mohly posloužit jako impulz probuzení – „satori“, přidržíme-li se Lavrem nastoleného pojmosloví východních tradic. Druhý případ, u již probuzeného člověka Směrnice poslouží jako rektifikační pravítko, jímž může poměřovat, korigovat a upřesňovat své směřování; tento případ ostatně popsal Lavr sám.

Ideálem by bylo na těchto základech vybudovat hnutí. Toto hnutí by se mělo dle svých aktuálních dispozic snažit seberealizovat – skrze své členy – ve všech možných oblastech společenského života: jako ne výlučné příklady uvedme oblast kultury či politiky – vše v komplexní, organické jednotě. Moderní (ale i tradicionalistické) odluky jednoho od druhého považují za úpadkové, analogii spatřují v psychologickém pojmu „rozštěpená osobnost.“

Uvědomme si, že hnutí není třeba – vlastně ani možné – budovat ze stoprocentně dokonalých jedinců. [2] Ve Směrnících se přímo hovoří o „vnitřní diferencovanosti“ a z ní plynoucím místě a „úloze“ každého jedince. V čele mají být ti, kteří ideál – svým bytím a činy – naplňují nejlépe; pro ostatní jsou vyhrazena místa jiná. Tolik k otázce elit. Zároveň myslím, že se tím celý koncept posouvá mírně k realizovatelnosti, i méně dokonalým (použiji-li nevhodná, leč srozumitelná slova) přiznává v řádu místo.

Dotaz „kolik nás musí být?“ se tak stává v jistém smyslu irelevantní. Nejde o to, hledat jistý počet pro dosažení určitého cíle, spíše jde o to, aby se pokud možno co největší počet na popsanych základech seberealizoval. Cíle se nacházejí uvnitř, ne vně; ze stejného zdroje vyplývá momentální „co dělat“.

Je-li nás v současnosti málo (s čímž souhlasím), je otázkou dne „jak nás sehnat víc?“ Jakákoli jiná starost je, žel, víceméně zbytečná. Spolu s M. Dolejším pak věřím, že:

Lidé potřebují především vzor k následování a ten jim mohou poskytnout pouze osamocení jedinci. Jenom tak je naděje, že se alespoň někteří z nich zbaví strachu, který jim brání v hájení osobních postojů. [...] Zastrášené a dezorientované lidi však nelze organizovat a sjednocovat. Organizace zbabělého houfu je bezcenná. Úkol veřejného odporu a opozice na sebe musí vzít každý jednotlivec.

Dnes má smysl pouze popsáním způsobem získávat hodnotné jedince na svoji stranu. Budování smysluplných struktur bude spontánní, jiná cesta neexistuje. Přes zdánlivé odbíhání od obsahu Směrnic věřím, že tento postup je s nimi plně v souladu.

Již jen v krátkosti další dva méně podstatné body.

Hledat mezi příslušníky tzv. krajní pravice? Teoreticky je možné vhodné lidi nalézt kdekoliv: boháč, chudák, dělník, šlechtic, podnikatel, technik, badatel, teolog, zemědělec, politik (Směrnice str. 21.) Naše praxe však ukázala, že mezi tzv. krajní pravicí je úspěch nejpravděpodobnější. Nejde ovšem o řadové a „kované“ reprezentanty této skupiny, spíše o dezorientované tušící jedince, kteří s ní, při neznalosti smysluplnější cesty, koketují.

Závěrem ještě k možnému zvlgarizování a zprofanování Evolou ražených idejí.

Myslím si, že takováto starost je zbytečná. Již v tradičních spisech je doporučení, že ve věku temna – Káli juze – mají být všechny tajné nauky zveřejněny. Spoutanost lidstva je taková, že k jejímu prohloubení nemůže dojít, a zneužití těchto nauk je dnes nemožné. Ať nepochopení, nebo výsměch, nic z toho již nemůže úpadek více prohloubit a poselství nejen Směrnic více poškodit.

Poznámky:

[1] Zde je třeba ocenit snahu Karla Velikého z Dělského potápěče a některé texty z White Media (kupř. 1, 2, 3).

[2] Evolovy požadavky zvláštních lidských typů (v množném čísle) bývají nezřídka vykládány jako požadavky na dokonalého „supermana“. To je ale zavádějící. Jde především o přítomnost jistých tendencí a jejich postavení v rámci bytí jedince, než o krystalicky čistou bezvadnost ve vnějších projevech.

Diskusní příspěvek Orkyniosdrymose Význam Evolových Směrnic – příspěvek do diskuse byl převzat ze stránek Hrdost.